

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosc ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Cerstwosc da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpoćni ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Serbske niedźelske lopjeno

Budyšin

8. septembra 1929

Bauzen

Čištich a naklad Šmolerjez knižiczišczerne a knihańne, šap. družstwo s wobm. ruk. w Budyšinje
Wukhadza kóždnu hobotu a p'aczi šchwórczlěnje 108 stotnych' pjenježkow

15. niedźela po šwjatej Trojizy.

Džatny žnjowy šwjedzeń.

Psalm 103, 26.

Sažo je šo žnjowe lěto minyło. Sažo šu nimo šywo a žně, mjeršnje a čzopłota, šyma a lěčzo, nimo próza a džěło a starojće. Wy šcže šwoje polo wobdžěłali, role wošyli a šywo rošpnywali a šrawe štwjelza w počze šwojeho woblicza pošyšli a šnopny domkhowali do šwojich bróžnjow. Pola šu prošne, bróžnje šu pošne. Wy wěšcže nětko, šcšto je wam naroštko, šo njeběšche wašche džěło podarmo. Na tym wy šo wješelicze. Ale na tym njeje došcž. Dženšnišcha niedźela pšchowoła wam móžnje a šhutnje: „Nětk nješabudžcže to najwažnišche! Nješapomícže a nje šo w y ch dobrotow!“

1. Nješapomícže we darach daricžela!
2. Nješapomícže na tym, šo šcže brali, šo džakowacž!
3. Nješapomícže we wašchim čžěle wašchu nješmjertnu dušchu!

1. Džimny w duchu won na pola, hđžež šcže w tutym žnjowym lěcže tač husto kłodžili a špominajmy na njo wróćzo. Našyma běšche rjana a doha, tač šo šcže rolu k nowym žnjam derje wobdžělacž a k šymštemu španju pšchihotowacž móhli; šyma běšche šurowa, šo šo drje najštaršchi ludžo na tajku šymu dopomnicž njemóža; ale škóncžnje šacžahny nalěčzo do kraja, Bože škóncžto šwěcžesche miče a čzopke na módrnym njebjem a šywo škhadžachu a rošcžachu, šo šelenjachu a šcžějachu a šrawichu, druhdy bě šemja šucha lačžna, ale pšchezo padže w prawym čžaku wošchewjazy dešcž, tač štejachu bohate žně na polach, a rjane žnjowe wjedro šmy měli,

bjes wošebiteje prózy a škómdženja šcže žnjowe žohnowanje dom khowali. Šcšto je to dołonjač? Ja šklyšach něhdy ratarja rěcžecž wo „maczerje šemje“, kotraž wšcžitko płodži. „Maczer šemja“. To drje klicžni jara rjenje, ale je prošne a tež njewěrne šłowo. Šemja ničžo wot šo płodži, ale je njepłodna. Albo je to wašcha próza a mudrošcž a wuštojnošcž dołonjača, Ach, je wšchej šwojej prózu a mudrošcžu a wuštojnošcžu nješcže ani jenej prušy škóncžka šo šwěcžicž, ani jenej kapzy dešcžika padacž dacž, nješcže čžěžkim njewjedram, kotrež šu pšches našche krajiny čžahnyše, wobaracž móhli. Šcšto byšcže ša to dali, hdy byšcže to móhli? Ale wy šcže šměrom pšchihladacž dyrbjeli, tač bu w šymje šyma pšchezo wjetšcha, tač w lěcže rěpa padašche š lačžnošcžu, tač šklyki šapachu. Ně, tu čžłowješka mudrošcž a móž ničžo nješamóže. Ale Bóh je našche pola a hona žohnowal a nam bohate žně wobradžil. Wón je lošt a wětry wodžil, tež wšcžitke mróćzele, wón je štrachoty hordže wot naš wotwobrocžil. Na jeho žohnowanju wšcžitko leži. Wěrnje je tež w tutym žnjowym lěcže woštało:

Wy šywo wušywoamy na rolu šworanu,

šrošt pač a tycže mamny pšches miłošcž njebjesku!

Dobrota toho a nješa čžini, šo š nami kóž njeje. Wón je šwoju miču ruku wotewril a naš žohnowal. Nješapomni to, nješapomni jeho dobrotu, nješapomni na darach daricžela a

2. nješapomni na tym, šcštož šy š Božeje ruči wšal, šo jemu džakowacž. Šnate pšchikłowo praži: „Njedžak je šwěta mšda.“ Žich wjele je wěrnoscž tutoho šłowa našoniko; ale ničto tač husto tač naš Bóh. Š wjetšcha je wšcžitko bohuzel tač, šo ludžo to, šcštož jim Bóh wobradži, pšchewošmu jačo

něšto, šhtož so žamo wot so rosumi, jako dyrbiat Bóh nam dobroty činič a naš žohnowacž? Budže tomu tež lětka tač? O njesapomúče, so Bohu dżakowacž. Kražna wěz je, so Anjesej dżakowacž, ale njedžat je hrošny a wohidny a šakodži nam. Šhtóž Bohu so njedžatuje, tón nima žaneho žohnowanja wot Božich darow a hdy bychu najbohatiche byle. Tohodla njesapomúče, so Bohu dżakowacž. Drije so woprawardže dżakowacž móže jenož tón, kiž je špokojom. Ale nje-možemy a njedyrbimy špokojom byč i lětuschimi žnjemi? Wěšče, ja ratarja je nětko čžežli čžaš. Mało płaczi žito a wyžoke šu dawki. Ale njeje Bóh nam šažo wšchědny khlěb ša žyle lěto dač a to bješe wšcheje našcheje šaklužby a dostojnošče? Tuž budž špokojom a dżakuj so jemu!

Ale šy ty špokojom? Něhdy jědžech ja na železnicy a rosrečowach so i mužom, kotrehož njesnajach, wo tym a tamnym, tež wo žnjach, kotrež na polach štejachu. Tuž prašcheše so mje njesnaty: „Šče wy hdy ratarja šesnali, kotryž běše špokojom?“ A prjedy hacž móžach ja wotmočwicž, džěše wón: „Ja niz. W čžažu do wójny běchu nowiny polne wot škoržbow nušu tradacnyh ratarjow a dženska praju, so šu tehdom šlote čžažny měli. W čžažu wójny a inflazije, jako tyžazy w našchim ludu hlodu tradachu, móžachu ratarjo so najěčž, ale škoržili šu tehdom tež; pošdžičho pač šu mi w dowěrjenju prajili, so šu tehdom papjerjane pjenjeshy do jich domow lecžake kaž šněhowe mjeczele. Woni běchu so žita derje radžike, ale nowiny šu pižake wo šahubje ratarštwa we Łužicy a žadny ratar njeje přšecziwo tomu wuštipil. Ně, ja njesnaju žaneho ratarja, kiž je špokojom.“ A čžah šasta a tamny njesnaty wuštipi. Tutón muž njeběše šawěšče přšeczel ratarjow, a jeho mēnjenje tež njeběše prawe. Ja šnaju došč ratarjow, kotřiž šu špokojom a wšchitko wošmu i Božej ruki. Ale njeleži šnano tola šchricžka wērnošče w jeho mēnjenju? Njeje wjele ratarjow w našchich dnjach, kotřiž přšejara hladaja na to, šhtož dyrbi dacž a přšemało na to, šhtož maja a je jim woštało, přšejara na to, šhtož so njeje radžilo a přšemało na to, šhtož je Bóh jim wobradžil? Šswjate pišmo praji: „Šdnyž žiwnošč a draštu mamy, dha njech šmy špokojom.“ 1. Tim. 6, 8. A tu je Bóh nam w tutym žnjowym lěče dač. Tuž budžmy špokojom a dżakujmy so Bohu.

Ale došč njeje, so na džaknym žnjowym šwjedzenju Božej čžešči džakne kěrlušche šaspěwajch. A šlowam dyrbi škutk přšiči. Wopomú: Bóh njeje twoje pola žohnowal, so by tebje wobohacžil, so by ty kubla na šemi nahromadžil, ale so by ty šebi kubla dobył w njebjekach. A to móžech ty přšes šutki šmlinošče a lubošče k bližšchemu. Šsobudžělicž a dobroty činič njesapomúče, tajke wopory so Bohu špodobaju; tajki džak čže wón mēčž a ma na nim šwoje špodobanje.

A i lětuschimi žnjemi čže Bóh naš k šebi čžahnyčž i luteje dobroty. Džěl našcheho luda je so Bohu podal i čžělom a dušchu, ale tutón džěl je mały; druzi džěl je so žyle wot Boha wotwobrocžil, tutón džěl je wjetšchi, a třeczi džěl čže drje hiščeže šchěšcijanski byčž, ale čže so tež k šwětej džeržecž, a tutón džěl je najwjetšchi a k njemu přšičižlušcha tež wjele ratarjow. Kelto je jich, kotřiž mēnja: wěra dyrbi byčž, ale niz přšewjele, nabožina dyrbi so nam šdžeržecž, ale něšto došahnje! O kak wopacžne, kak štrašne je tuto mēnjenje. Tu płaczi jenož: pač — pač. Ničto njemóže dwēmaj knjesomaj šlužicž. Šhtóž njeje ša Šesufka, tón je přšecziwo njemu. Ničto njeje jemu tak wohidne, kaž tajka liwkošč. Wón praji: tak so by ty čžopny abo šymny był, ale

dokelž ty liwki šy, čžu tebje wuplunnyčž i mojeho erta. Šhtóž so špokoj a něšto wěru, i něšto pobožnošču, tón budže jónu šhubjenny. Š žyle wutrobu dyrbimy Anjesa přšacž, i žyle dušchu mamy jemu šlužicž. Čžincze i bojošču a je rženjom, so šbožni budžecze. To je najlěpšchi džak ša žnjowe žohnowanje. Njesapomúče we tym, šhtož šče brali, so Bohu dżakowacž a

3. njesapomúče we šwojim čžele šwoju dušchu. Ša našche čželo je Bóh nam šnowa wšchědny khlěb dač. Ale našche čželo, kak wažne a kražne tež je, je tola jenož wobndjenje našcheje dušche, kotraž je wot Boha wuščla a dyrbi so š Bohu šažo wróczičž. Wona je tež šy, wot Boha wušny a hodžina přšičiž, w kotrež budže Bóh ju pošny a potom hladacž, kajki šnop je, hacž je hódna, so domšhowacž do njebjěšch bróžnjow abo so špalicž i helškim wohnjom. A twoja dušcha šteji hižo 40, 60 abo wjazny lět na roli tuteje šemje. Šslonzo Božej hnadny je na tebje šwěčžilo a deščež Božich domapnytanjow je na tebje padač, runje kaž potrjebasche; ale šnano běše wšcho podarmo a ty štejič přšed Bohom jako njeradžene štwjelzo. Wontach w přširodže je nětko našyma. Kotry čžaš je w twojim žiwjenju? Šsnano tež našyma, twoje šchědžiwne wlošny to wobšwědčža. Ale tež, hdyž šy ty mlody, hdyž štejič po šdacžu hiščeže na wjeršchu žiwjenja, šhto wě šwój čžaš? Šsnano bórny budže Bóh šwojemu jandželej přšičižacž: pošnyčž tutoho čžłowjeka, čžaš žnjow tu je, a jandžel njebudže so komdžicž a tebje pošny a twoje mēštno budže prošne. Ty njewěšch, kelto wot lětuschich žnjow budžech wužiwacž, njewěšch, hacž budžech hiščeže jónu žnjecž. A šhto budže i twojej nješmjertnej dušchu, O šhwataj ju wušhowacž! Njesapomú we twojim čžele twoju dušchu! Njesapomú Anjesownyh dobrotow! Šamjeň.

Džakny žnjowy šwjedžen.

Nětk Bohu šhwalbu dajmy, džak jemu šaspěwajmy; Wón nad nami so šmili, so rjane žně šmy měli.

Wón bohatty je jara, so šchčedrije ša naš štara; Šhtož wšchědnje potrjebamy, to i jeho hnadny mamy.

Nětk bróžnje polne mamy, čžešč Bohu ša to damy; Wón ščele deščež a rožny, so šemja plodny nožny.

Džak, Božo, twojej hnadže, so wšcho so derje radži. Wot teho, šhtož šmy šyli, nětk bohacže šmy žnjeli.

Šdnyž na polach šu šywy we wšchěkim štrachu byle, Šsy ty je hnadnje ššhowal, přšed šškodu wobarnowal.

Tak rjenje ššhadžachu, so kražnje šelenjachu A šemju wupnyšichu, naš jara šwješchlichu.

Čži ša to šhwalbu damy. Wo twojej hnadže mamy Došč wšcheho w kóždnym lěče, šhtož trjebamy na šwěče.

Daj, so twój Duch naš čžeri, čži šlužicž w prawej wěrje; Njech naš to čžinič nucži, šhtož twoje šlowo wucži.

Ty da nam wšcho pohnadže, o so so čžyli radži Nad šhudny tu šmilicž a dary i nimi džělicž.

Šdnyž šhudnyh woššewimny, jich radži šwješchelimny, Čžech ty nam dacž, so mamy, šhtož dale potrjebamy.

Tuž džak čži přšichjescž čžemy, donž junu njepóndžemy, Šdžez wušwolennyh šyła čži wěčžnu šhwalbu špěwa.

Džaf.

Žnjowny džafny šwjedžen šwjeczi dženša wulka wošada našeho nježelniča „Romhaj Bóh“. Wulka wošada, prajimny. Wona je přichytna w poslednim čašu wo wjele; sta čitarjow šo jej přichidželi. Tole wuprajicž, reka šo džafowacž tym, kotřiž šu šo wo to prózowali. Tuta próza bě wušny na polo šerbšteje narodnošće a na polo šerbšteje nabožnošće. A bě dobrny wušny. A nješe šwoje plody. A pomina, šo šmy džafowni. Najšnadnišči džaf je ša wšchěch i tuteje wulkeje wošady našich čitarjow tón, šo šwěrnici čitarjo woštanu. —

Čžaš žnjownyh džafnyh šwjedženjow je nětkle. Njeje či to něšto špodziwne bylo hižo šdawna, šo ma jena i tutnyh nježel, šo ma 14. nježela po šwj. Trojizny ša tekšt Luf. 17, 11—19. Wona přichiwjedže do šrijedžišny wošadow 9 nje-džafownyh a jeneho džafowneho. Čžehodla to přičes telko lětdžefakow hižo runje w tutnyh čašu? Je to wot Jesuškoweho čžaša hacž šem přičezo hiščeže tak šle, šo na 100 čžłowjekow mašch licžicž 90 nje-džafownyh a jenož 10 džafownyh. Nješku čžłowjekowo hiščeže přičezo nicžo přichinawukli? Esu to, šštož nawuknychu, šnadž šašo šabnyli? — A ty, šy ty džafowny? Džafowny i wutrobu, je šłowom, je štukom? Džafowny nježelšči a džefawny džěn? Džafowny nětkle, hdyž je čžaš žnjownyh džafnyh šwjedženjow? —

A pytnje wo tym, šo šy džafowny, ššto twój Boži dom a tón Knjes twojeho Božeho doma, Jesuž Khrystuž, a jeho kralestwo tu na šemi?

W měšće Rheinškeje krajiny twarjachu žyrkej. Wěžu njemóžachu dotwaricž. 10 000 hriwnow pobrachowasche. Dwejo i žyrkwinneho šastupjerštwasche šteješchtaj ras přiči njedotwarjenej wěži a wuradžowaschtaj, šak mohłoj tutej nušy wotpomhacž. Tu nadobo wupadže šekera i ruki čžěkle, kotryž horjeka džefasche, a padže runje šrijedž njeju š šemi, nješčžini pak žanemu nicžo. Tón jedyn praji: „Ša dam 5000!“ „A ja tamne 5000!“ tón druhi. — Šak šu nowa wěža pomniš džafownošće. Ale kóžda wěža čže hycž pomniš džafownošće. A wona to tež je. A komuž wona to njeje, tomu je wona pomniš nje-džafownošće. Ššto je tebi wěža twojeho Božeho domu?

W šlónčžnej krajiny.

Powěštka wot Khrystiny Konoweje.
(Pofracžowanje.)

Pawlikej bě šak džiwno, šak šwjatocžnje wokoło wutroby. Kšwiklu šthowa šwoje woblicžo na kolenomaj měšchnika. Nadobo jo š njemu pošbže: „Ach, šak šym šrudny!“

„Šrudny? Čžehodla,“

„Šo ja nješšym tomu dorošumil, šo wona mje woła, a šo ja nješšym čžy!“

„Nó, to šy šak čžiniš, šak šy wulžy to čžinimy. Najprijedny poručamny šo Knjesej ša šlužbu, a hdyž wón nam něšto, šštož přičeziwu našej woli je, šake, to nočžemny poškluchacž. My šabudžemny, šo wón praji: „Šapřej šo šam a šhodž ša mnu!“ Ale nětko njebudž šrudne, džecž. To či nicžo njepomha. Kadšcho šo modli! Wušnaj, šo šy šak nje-dobreho čžiniš. Wotprošch šebi, wón či wotpušchcži, a potom jemu šluž přiči Ležinez čžeczi šak šwěru, šak šy jemu přiči mni šlužil.“

Pawlik njeda šebi to dwójžy šafacž, ach ně, wón wušnyra šwoju žyłu wutrobicžku přičed Knjesom Jesuškowom. Wupřaka

šo. Šslubi hiščeže ras, šo budže nětko šwěru šlužicž. A Knjes šarac modlesche šo nad nim a ša njeho; wón prošesche, šo by Pawlik tež Ležinowny hycž mohł, tón „mały hólž“, kotryž by jo Knjesej Jesušej dowjedł, šak šako bě wón to jemu byl.

Potom wokošči Pawlika, šetrě jemu šyly i woczow a džesche: „Njeboj šo. Wšchak mój přičezo woštanjemoj dobroaj towarškej, šštož mój šmój wobaj šlužownikaj jeneho wulkeho Knjesa. Šak hušto hacž budžesch přichidžecž do wšy, šastupišch pola mje. Twój šakon či dam; ty budžesch jón trzebacž. Wšchak mam ša doma žyłu bibliju a wjazny šebi hiščeže škasam.“

Knjes šarac wučahny knižku, štkóči ju š hubomaj a da ju mašemu mějicžej wrócžo.

„Ow, šo by wšchudžom wukonjala to, šštož je přiči mni!“ rjekny, woczji pošne šylyow.

Potom džeschtaj hromadže do hajnkownje. Šam šo Pawlik rožžohnowa š knjesom hajnikom a jeho knjenju. Šy-maj njebě wobemaj prawje, šo šary Juriga hólža domoj bjerjesche. Knjes šarac pak šamokwjesche džeda: „Wšchak ša te pucže hižo šnaju a tute šči dny šo šam štaram!“

Pawlik došta wot knjesa hajnika hwišdacžku, šo by mohł Dunaja hwišdacž, a žyly nowu kónu, wot knjenje hajnikoweje pošny měšch wšchelakich wězow, něšto šchatow a něšto ša šuchinu; lědma to nješesche.

„Šdyž pošdžesch nimo hajnkownje, wopytašch naš kóždy ras!“ prajesche knjeni hajnikowa. „Šež hdyž njeměš nicžo na přičedaš!“

Pawlik šlubi to šad.

Knjes šarac přičewodži jeho hacž š jich hěče. Přichidže šo šam džedej pošžafowacž a da jemu rjany nowy pjenjes.

Džed šo wjazny nježiwasche, šo njebě šo Pawlikej wot knjesa šararja čžylo. Šo bě woprawdže dobrny knjes; jenož bě na nim widžecž, šo njeje štowny. Mnyšlesche šebi, šo Pawlikej da dvě kónje, — šhwalesche džě jeho —, a wón da jemu 10. A jemu, Juridžy, druhe džefacž, šo by mohł hólža lóžicho woczahnyčž, hdyž jeho ma ša Bože šapřacženje.

Šako bě knjes šarac woteshoč, rošwajša Juriga wacžot i hajnkownje.

„Šstnyšch, hólčže!“ šajmja šo, „šy šy derje šlužil. Njech Bóh tón Knjes knjeni hajnikowu pošžohnuje, šo je šo šak ša naš poštarala!“

„Něwěrnó, džedo, hižo šo njetriebacže wjazny žyly šam ša mje šaracž; ša tež hižo něšto ša waš čžinju!“

„Wěšče, wěšče, šytko! Š tymi džefacž kónami móžš šebi ša šymu nowe ščłornje šupicž.“

Ššym šo doščž štarac, hdyž ša nje pjenjesny jow wošmu, — a hlaj! Šuž drje je to wěrnó, šštož w Božim šłowje šteji: „Přtajcže najprijedny Bože kralestwo a jeho prawdoščž a to wšchitko budže wam přichidate!“ Šako by nam to Bóh tón Knjes šam i nješja šak. Šebje móžš nětko pošjadnje i wobucžom a draštu šastaracž, hdyž přichidam š tomu, šštož šy šebi šašlužil; a tež šebje šastaram i wobucžom a tež se špodnim woblecženjom. A šštož šy přichinješł tucžneho a druheho, došaha namaj dvě nježeli. Šodarmo njeje, šo w Božim šłowje šteji: „Bóh je luboščž!“

XII.

Wšchelako bě šebi Juriga to šhromadne žiwjenje i Ležinowej duchakšorej žonu přičedštajowacž. Wón bě šotowny, něštožkuli šnjesčž, šo by šwojemu mlódemu přičezelaj poš-

lózit žiwjenje. Ale so to budže tak, kaž to potom běšče, to žebi njebě žadny i nich myšlil.

Na wječor pšchindžeštaj Ležinez. Běštaj mucžnaj. Džakownaj pšchiještaj pšchihotowanu poliwku. Pšchihotowaštaj žebi lěhwo; běštaj žebi žobu pšchinještoj plachtu, šahłwki a wodžecza. A džěštaj žo lehnycž.

Hakle nasajtra móžesche Juriga Ležinowu wobkedžbowacz. „Wbohuschka!“ wobžarowasche ju we žwojej wutrobje. „Kak je hišcže młoda. Nima hišcže ani žwoje 26 lět. A je tak rjana, wulzy rjana! — Ale, — na koho tež je wona podobna? — Kak tež to i njej pónđže!“

(Pofracžowanje scžěhuje.)

Zyrkej a stat.

Staliska a bamž běštaj žo i wobnowjenjom zyrkwineho štata wujednałoj — tak žo šdasche, — a jenož šdasche. Mjes wobemaj je wulka rostora, bamž steji we wufublanju džěczi na cžiježe druhim stejnišcžu hacž Mussolini. Že žo žamo hižo štało, so buchu te nowiny, kotrež bamžowe stejnišcžo šastupowachu a jeho žłowa wukładowachu, zensirowane, žamo šakasane. To rěta i druhimi žłowami: bamž žam bu zensirowany a nježmě wjazy w Štalškej prajicž, šštož ma ša prawe. Konfordat, kotryž štaj bamž a Štalška scžiniloj, njeje potajškim něšcto tak šwježelaze, kaž žo to najprjedy do žwětku trubješche; na wšchěm pošledku je tutón konfordat i pšchicžinu tajkich njelubnych rošhadžowanjom a šwadow.

900 lět křesćijanški lud je i lětom 1930 Norwegiška. Tole chzedža po žylnym kraju hódnje wopominacž. Tuž žo hižo lětka ša to pšchihoty cžinja.

Wschelafe i bliska a dalofa.

Do Budeštez je pšchishol ša wobšěrne farške džěla wulkeje wožadny te knjesej šararjej Bójzej pomocnik. Njedželu 1. septembra je knjes šarar Bójž šapokasal ša farškeho wikara k. cand. theol. Oskara Hānichen, pónđželu je jeho šastupowazy šuperintendenta, knj. wnjššchi šarar Šarjeńk-Rhwacžicžanški, na šuperintendenturje w Budyščinje ša tuto wupomhanške šastojnštwu wobkrucžil. Knjes wikar Hānichen je Němž; i tym je prajene, šo je jeho pomocne džělo w tutej šerbškej wožadže wobmješowane; to wono nimo toho tež hišcže i tym je, šo wón hišcže njeje ordiněrowany. Tu pokáže žo šažo wobžarujomny njedostatk, šo nimamy ani došcž šerbškich ewangeliškich duchownych ani došcž študowazeho dorosťa. We tutym njedostatku dnyrbimy widžecž wječjenje, i kotrymž žo nětko křłosta to, šo Šserbja žo nještarachu došcž wo žwój pšchichod a šo běchu Šserbja pšcheliwzy wo žebje na tutym polu a šo běchu pšchenjedžakni žwojemu ludej a žwojej rěcži, ju šanjehajo a žo špokojejo jenož i jenej rěcžu měšto dweju, mjes tym šo tola tyžazy a štožazy žo próžuja dvě rěcži a wjazy wobknežicž. Tónle porok bywa cžim wjetšchi a wotrišchi, hdnž widžimy, kak němžy študowazy a němžy duchowni, tež hižo šaršchi, žo próžuja šerbšku rěcž nawuknycž, šo bychu nam Šserbam žlužili na nabožnym polu w šerbškej rěcži. To budž nam Šserbam — a to žu w tutym nastupanju wšchitzy, kotšiz maja šerbškej šararškej abo šerbškeho nana abo šerbšku macž. — Knjes farški wikar Hānichen je žo narodžil 1903 w Łodwitzu pola Drježdžan; jeho nan je bywšchi wobšedžer fabrik. Wón wopyta ludowu šchulu a potom we Drježdžanach gymnastij a wnjššchu technišku šchulu a bē po-

tom poł. lěta i inženěrom a poštjecza lěta i bantowniškim šastojnškom. Na to hakle w Lipsku bohōšłowštwo študowasche. Hacž do nětku bē w nowym předacškim šeminaru w Lüdendorffje pola Dybina. — My pšchjemy jemu Bože žohnowanje do jeho přenjeho wožadneho šastojnštwa.

S Rožacžiz. Wožriedž žnjowych džaknych žwjedzenjom, kotrež nětkle wšchudžom wožadny i nutrym džakowanjom a i wutrobny m proščenjom žwjecza, žwjeczi Rožacžicžanška wožada — dali Bōh — 15. septembra, 16. njedželu po žwj. Trojizy, wušnamny džakny žwjedžen. Wopokasajo džak i wutrobu, je žłowom, je škutkom wopomni bērtlkyžazlětny jubiley žwojeho Božeho doma, kotryž tam wožriedž Rožacžiz steji na tym měštnje, na kotrymž bu hižo lětdžekatki, haj šta lět přjedy pšchipowědane ewangelišon wo Jesušu Khrjštužu, njech tež jenož w kapale. S wožebitych pšchicžinow je žo wožada rošžudžila, jubiley požwjecžicž i wulkej šhromadnej Božej žlužbu, kctraž žo 3/43 hodžin šapocžnje. — A njej dōndu tež cži lubje witani hošcžo, kotšiz wot Wōšporka i cžahom 10 mješčinow do 2 hodžin pšchijědu. 3/41 hodžin nastupi žwjedženški cžah w Šchpitalach žwój kemschazy pucž a cžehnje, w kōždej wješzy a na dworje šhromadžuju žwjedženšku wožadu a žwjedženških hošczi i bliska a i dalofa pšches Krapow, Šamno do Tružez. Hdnž žo w Šchpitalach je Šchpitalcžanami šestupa hižo šchula, wožadna młodžina, towarštwu młodžiny a zyrkwine pšchedštejicžestwo i druhimi wožadnymi a hošcžemi — a nješabudžmy, i Bucečžanškimi pošawniškami a i jich dirigentom knjesom wucžerjom Kečkom-Krapowcžanškim — šastupi w Tružezach je žwjedženškimaž předarjomaj a i druhimi hošcžemi šbntk wožadny, šo by duzy pšches dwōr cžahnył do Božeho domu, kotryž chze wožada, wožebje wožadna młodžina, ša tutón žadny žwjedžen hódnje wupnjicž. Do Božeho domu pšchepołożimy wšchu žwjatocžnošcž, i kotrež chzemý tutón džēn žwjecžicž; wona doklincži po Božej žlužbje je šyntami pošawništow pšchi pomniku padnjennyh a pšched zyrkwju. Na žwjedženškej Božej žlužbje přēdujetaj k. šuperintendent Franka-Lubijski a wnjššchi šarar Šarjeńk-Rhwacžicžanški a wožadny šarar tohorunja porēcži. Bucečženjo piškaja a khor młodnych holzow pod wjedništwom k. wnjšškeho wucžerja a šantora Šchlenkarja špěwa němški a šerbški. Duzy i jubilejnego Božeho doma škladujemy žwjedženšku šbērtku ša njōn. A škōncžnje dožwjecžimy w towarštwje lubnych hošczi w kōždym domje wožadny kaž na šarje a powšchitkownje budže tež na wšy ša to poštarane. Tuž, šchtōžkuli mohk a chžyl i bliska a i dalofa žobužwjecžicž, pšchincž; budže lubje witany. — Še žnjowym džaknym žwjedženjom dožwjecžimy škōncžnje njedželu pošdžišcho tutón žadny žwjedžen našeho lubeho Božeho doma a našcheje wožadny. Našch Boži dom je ša tu mašu licžbu wožadnych dušchow pšchewulki i wulkej licžbu žwojich měštnow; njech je wón na žwojim jubilejnym dnju šterje pšchemašy ša tu žnyku nutrynych Šserbow a Němžow, kotšiz pšchihwatachu, šhromadnje žwjecžicž jeho 250-lětny jubiley. Bōh tōn Knjes pak, kiž je našch Boži dom pšches telko lět šdžeržal a we wjele a wulkich štracholach šchital, špožcž, šo žo wšchitko derje radži jemu k cžěscži, wčžadže a wožadnym a wšchitkim hošcžom k žohnowanju a k radošcži!

Wištowanje: Ša 16. po žwj. Trojizy D. w B. — Ša 17. po žwj. Trojizy K. w B. — **W i t k i m:** Čžiklo 37 budže 15. septembra wožebje Rožacžicžanškemu Božemu domej wēnowane.

Samokwitny redaktor šarar Wyracž w Rožacžizach.